

СЛУЖБА БЕЗПЕКИ УКРАЇНИ

Головне управління Служби безпеки України у м. Києві та Київській області

Слідче управління

пр. Перемоги, 55/2, м. Київ, 03113, телефон (044) 281-57-04, факс (044) 253-63-02
www.ssu.gov.ua, e-mail: gusbu_kiv@ssu.gov.ua, Код ЄДРПОУ 20001792

ПОВІДОМЛЕННЯ про підозру

місто Київ

«29» лютого 2024 року

Слідчий в особливо важливих справах слідчого управління Головного управління СБ України у м. Києві та Київській області майор юстиції Борисенко Костянтин Юрійович, розглянувши матеріали досудового розслідування кримінального провадження № 22023101110000438, відомості про яке внесено до Єдиного реєстру досудових розслідувань 18.05.2023, за підозрою Ремиги С.В., у вчиненні кримінального правопорушення передбаченого ч. 2 ст. 28, ч. 4 ст. 111-1 КК України та ознаками вчинення кримінального правопорушення передбаченого ч. 1 ст. 111-2 КК України, у зв'язку з наявністю підстав для повідомлення про підозру особі у вчиненні кримінального правопорушення, керуючись ч. 4 ст. 22, п. 6 ч. 2 ст. 40, ст.ст. 111, 112, ст.ст. 276, 277, 278 КПК України,-

ПОВІДОМИВ:

Симоненко Аріадну Володимирівну, 21.12.1975 р.н., громадянку України, уродженку м. Алушта, автономна Республіка Крим, зареєстровану за адресою: автономна Республіка Крим, м. Алушта, вул. Ювілейна, 22, кв. 40, раніше не судиму,-

про підозру у провадженні господарської діяльності у взаємодії з державою-агресором, незаконними органами влади, створеними на тимчасово окупованій території, у тому числі окупаційною адміністрацією держави-агресора, вчиненому за попередньою змовою групою осіб, тобто у кримінальному правопорушенні, передбаченому ч. 2 ст. 28, ч. 4 ст. 111-1 КК України.

Фактичні обставини кримінального правопорушення, у вчиненні якого підозрюється Симоненко Аріадна Володимирівна.

24.10.1945 набув чинності Статут Організації Об'єднаних Націй, підписаний 26.06.1945, яким фактично створено Організацію Об'єднаних Націй (далі – ООН).

До складу ООН входять Україна, Російська Федерація та ще 49 країн-засновниць, а також інші країни світу.

Відповідно до ч. 4 ст. 2 Статуту ООН, усі Члени вказаної організації утримуються в своїх міжнародних відносинах від погрози силою або її застосування як проти територіальної недоторканності або політичної незалежності будь-якої держави, так і будь-яким іншим чином, несумісним із Цілями Об'єднаних Націй.

Декларацією Генеральної Асамблеї ООН від 09.12.1981 № 36/103 про недопустимість інтервенції та втручання у внутрішні справи держав та резолюціями – від 21.12.1965 № 2131 (XX), що містить Декларацію про неприпустимість втручання у внутрішні справи держав та про захист їх незалежності та суверенітету; від 24.10.1970 № 2625 (XXV), що містить Декларацію про принципи міжнародного права, що стосуються дружніх відносин і співробітництва між державами відповідно до Статуту ООН; від 16.12.1970 № 2734 (XXV), що містить Декларацію про зміцнення міжнародної безпеки, та від 14.12.1974 № 3314 (XXIX), що містить Визначення агресії, – установлено, що жодна з держав не має права здійснювати інтервенцію чи втручання у будь-якій формі або з будь-якої причини у внутрішні та зовнішні справи інших держав. Цими ж міжнародними документами закріплено обов'язок держав: утримуватися від озброєної інтервенції, підривної діяльності, військової окупації, здійснення сприяння, заохочення чи підтримки сепаратистської діяльності; не допускати на власній території навчання, фінансування та вербовки найманців чи засилання таких найманців на територію іншої держави.

Крім того, у ст. ст. 1 – 5 Резолюції Генеральної Асамблеї ООН від 14.12.1974 № 3314 (XXIX) серед іншого визначено, що ознаками агресії є:

- застосування збройної сили державою проти суверенітету, територіальної недоторканності чи політичної незалежності іншої держави;
- застосування збройної сили державою в порушення Статуту ООН.

Будь-яке з наступних діянь, незалежно від оголошення війни, кваліфікується як акт агресії:

- вторгнення або напад збройних сил держави на територію іншої держави або будь-яка військова окупація, який би тимчасовий характер вона не мала, яка є результатом такого вторгнення або нападу, або будь-яка анексія із застосуванням сили території іншої держави або частини її;
- бомбардування збройними силами держави території іншої держави або застосування будь-якої зброї державою проти території іншої держави;
- блокада портів або берегів держави збройними силами іншої держави;
- напад збройними силами держави на сухопутні, морські або повітряні сили, або морські та повітряні флоти іншої держави;

- застосування збройних сил однієї держави, що знаходяться на території іншої держави за угодою з приймаючою державою, у порушення умов, передбачених в угоді, або будь-яке продовження їх перебування на такій території після припинення дії угоди;
- дія держави, яка дозволяє, щоб її територія, яку вона надала в розпорядження іншої держави, використовувалася цією іншою державою для здійснення акту агресії проти третьої держави;
- засилання державою або від імені держави збройних банд, груп, іррегулярних сил або найманців, які здійснюють акти застосування збройної сили проти іншої держави, які мають настільки серйозний характер, що це є рівносильним наведеним вище актам, або її значна участь у них.

Жодні міркування будь-якого характеру, чи то політичного, економічного, військового чи іншого характеру, не можуть слугувати виправданням агресії.

Крім того, принципи суверенної рівності, поваги прав, притаманних суверенітету, незастосування сили чи погрози силою, непорушності кордонів, територіальної цілісності держав, мирного врегулювання спорів та невтручання у внутрішні справи держав були закріплені також у Заключному акті Наради з безпеки та співробітництва в Європі від 01.08.1975, який підписаний СРСР, правонаступником якого є Російська Федерація.

У преамбулі Декларації про державний суверенітет України від 16.07.1990 (далі – Декларація) вказано, що Верховна Рада Української Радянської Соціалістичної Республіки проголошує державний суверенітет України як верховенство, самостійність, повноту і неподільність влади Республіки в межах її території та незалежність і рівноправність у зовнішніх зносинах.

Відповідно до розділу V Декларації, територія України в існуючих кордонах є недоторканною і не може бути змінена та використана без її згоди.

24.08.1991 Верховною Радою Української Радянської Соціалістичної Республіки схвалено Акт проголошення незалежності України, яким урочисто проголошено незалежність України та створення самостійної української держави – України. Згідно з указаним документом, територія України є неподільною та недоторканною.

Незалежність України визнали держави світу, серед яких і Російська Федерація.

Згідно з пунктами 1, 2 Меморандуму про гарантії безпеки у зв'язку з приєднанням України до Договору про нерозповсюдження ядерної зброї від 5 грудня 1994 року Російська Федерація, Сполучене Королівство Великої Британії та Північної Ірландії і Сполучені Штати Америки підтвердили Україні своє зобов'язання згідно з принципами Заключного акта Наради з безпеки та співробітництва в Європі від 01.08.1975 поважати незалежність і суверенітет та існуючі кордони України, зобов'язалися утримуватися від загрози силою чи її використання проти територіальної цілісності чи політичної незалежності

України, і що ніяка їхня зброя ніколи не буде використовуватися проти України, крім цілей самооборони, або будь-яким іншим чином згідно зі Статутом ООН.

Відповідно до пунктів 3, 8 Меморандуму про підтримку миру та стабільності в Співдружності Незалежних Держав від 10.02.1995, що укладений між державами СНД, серед яких є Україна та Російська Федерація, держави підтвердили непорушність існуючих кордонів один одного та зобов'язалися виступати проти будь-яких дій, що підривають їхню непорушність, а також вирішувати усі суперечки, що виникають з питань кордонів і територій, тільки мирними засобами. Держави також зобов'язалися не підтримувати на території інших держав-учасниць сепаратистські рухи, а також сепаратистські режими, якщо такі виникнуть, не встановлювати з ними політичних, економічних та інших зв'язків, не допускати використання ними територій і комунікацій держав-учасниць Співдружності, не надавати їм економічної, фінансової, військової та іншої допомоги.

31.05.1997 відповідно до положень Статуту ООН і зобов'язань згідно із Заключним актом Наради з безпеки і співробітництва в Європі, Україна та Російська Федерація уклали Договір про дружбу, співробітництво і партнерство між Україною і Російською Федерацією (ратифікований Законом України від 14.01.1998 року №13/98-ВР та Федеральним Законом Російської Федерації від 02.03.1999 року № 42-ФЗ). Відповідно до статей 2 – 3 зазначеного Договору, Російська Федерація зобов'язалася поважати територіальну цілісність України, підтвердила непорушність існуючих між ними кордонів та зобов'язалася будувати відносини одна з одною на основі принципів взаємної поваги, суверенної рівності, територіальної цілісності, непорушності кордонів, мирного врегулювання спорів, незастосування сили або погрози силою, у тому числі економічні та інші способи тиску, права народів вільно розпоряджатися своєю долею, невтручання у внутрішні справи, додержання прав людини та основних свобод, співробітництва між державами, сумлінного виконання взятих міжнародних зобов'язань, а також інших загальновизнаних норм міжнародного права.

Статтями 1, 2 Конституції України визначено, що Україна є суверенною і незалежною, демократичною, соціальною, правовою державою. Суверенітет України поширюється на всю її територію, яка в межах існуючого кордону є цілісною і недоторканною.

Перебування на території України підрозділів збройних сил інших держав з порушенням процедури, визначеної Конституцією та законами України, Гаазькими конвенціями 1907 року, IV Женевською конвенцією 1949 року, а також всупереч Меморандуму про гарантії безпеки у зв'язку з приєднанням України до Договору про нерозповсюдження ядерної зброї 1994 року, Договору про дружбу, співробітництво і партнерство між Україною і Російською Федерацією 1997 року та іншими міжнародно-правовими актами, є окупацією частини території суверенної держави Україна та міжнародним протиправним діянням з усіма наслідками, передбаченими міжнародним правом.

Відповідно до ст. 68 Конституції України кожен зобов'язаний неухильно додержуватися Конституції України та законів України, не посягати на права і свободи, честь і гідність інших людей.

Відповідно до ст. ст. 132–134 Конституції України територіальний устрій України ґрунтується на засадах єдності та цілісності державної території. До складу України входять: Автономна Республіка Крим, Вінницька, Волинська, Дніпропетровська, Донецька, Житомирська, Закарпатська, Запорізька, Івано-Франківська, Київська, Кіровоградська, Луганська, Львівська, Миколаївська, Одеська, Полтавська, Рівненська, Сумська, Тернопільська, Харківська, Херсонська, Хмельницька, Черкаська, Чернівецька, Чернігівська області, міста Київ та Севастополь. Місто Севастополь має спеціальний статус, Автономна Республіка Крим (далі – АР Крим) є невід'ємною складовою частиною України і в межах повноважень, визначених Конституцією України, вирішує питання, віднесені до її відання.

Упродовж 2013 року у зв'язку з демократичними процесами, які відбувалися на території України, у представників влади Російської Федерації (далі – РФ) та службових осіб з числа керівництва збройних сил (далі – ЗС) РФ, досудове розслідування та судовий розгляд щодо яких здійснюється в інших кримінальних провадженнях, виник злочинний умісел на вчинення протиправних дій, спрямованих на порушення суверенітету і територіальної цілісності України, зміну меж її території та державного кордону на порушення порядку, встановленого Конституцією України.

Мотивами зазначеного умислу стали євроінтеграційний курс розвитку України, підготовка до підписання Угоди про асоціацію між Україною та Європейським Союзом, Європейським Співтовариством з атомної енергії та їхніми державами-членами, які були розцінені представниками влади і ЗС РФ як безпосередня загроза економічним та геополітичним інтересам РФ, що сприятиме втраті впливу над політичними процесами в Україні та позбавить контролю над її економічною діяльністю, призведе до поглиблення співпраці України з Організацією Північноатлантичного договору з метою досягнення критеріїв, необхідних для набуття членства у цій організації та можливої денонсації угод щодо тимчасового розташування Чорноморського флоту РФ на території України – в АР Крим та м. Севастополі.

Так, починаючи з 20.02.2014 з метою блокування та захоплення адміністративних будівель і ключових об'єктів військової та цивільної інфраструктури для забезпечення військової окупації та подальшої анексії РФ території АР Крим і м. Севастополя, усупереч вимогам пунктів 1, 2 Меморандуму про гарантії безпеки у зв'язку з приєднанням України до Договору про нерозповсюдження ядерної зброї від 05.12.1994, пунктів 3, 8 Меморандуму про підтримку миру та стабільності в Співдружності Незалежних Держав від 10.02.1995, ст. ст. 2, 3 Договір про дружбу, співробітництво і партнерство між Україною і Російською Федерацією, принципів Заключного акта Наради з безпеки

та співробітництва в Європі від 01.06.1975, а також всупереч вимогам частини 4 статті 2 Статуту ООН, Декларації Генеральної Асамблеї ООН №36/103 від 09.12.1981 про недопустимість інтервенції та втручання у внутрішні справи держав та декларацій, затверджених резолюціями Генеральної Асамблеї ООН № 2131 (XX) від 21.12.1965, що містить Декларацію про неприпустимість втручання у внутрішні справи держав та про захист їх незалежності та суверенітету, № 2625 (XXV) від 24.10.1970, що містить Декларацію про принципи міжнародного права, що стосуються дружніх відносин і співробітництва між державами відповідно до Статуту ООН, № 2734 (XXV) від 16.12.1970, що містить Декларацію про зміцнення міжнародної безпеки, № 3314 (XXIX) від 14.12.1974 року, що містить Визначення агресії, статей 1, 2 III Конвенції про відкриття воєнних дій від 18.10.1907, ст. ст. 1, 2, 68 Конституції України, на територію суверенної держави Україна, а саме АР Крим і м. Севастополь, здійснено вторгнення військовим, морським та повітряним транспортом окремих підрозділів ЗС РФ.

У подальшому представниками влади РФ вчинено ряд дій, внаслідок чого здійснено окупацію частини території України – Автономної Республіки Крим і м. Севастополя та спроба легітимізувати указані дії.

Також представниками влади і ЗС РФ вчинялися дії щодо зміни меж території та державного кордону України на решті території держави.

Так, вказаними особами організовувалися та проводилися у березні – квітні 2014 року антиурядові протестні акції, найбільш масові з яких – у Луганській, Донецькій, Харківській, Дніпропетровській, Запорізькій, Миколаївській, Херсонській та Одеській областях. Основою їх метою було поширення сепаратистських проросійських гасел та здійснення силового захоплення адміністративних будівель органів державної влади для послідувочої організації незаконних референдумів, спрямованих на порушення територіальної цілісності України.

З огляду на викладене, між державами РФ та Україна з 20.02.2014 триває збройний конфлікт міжнародного характеру.

Частиною 2 статті 1 Закону України «Про забезпечення прав і свобод громадян та правовий режим на тимчасово окупованій території України» від 15 квітня 2014 року № 1207-VII констатовано, що тимчасова окупація території України розпочалася 20 лютого 2014 року.

Всупереч вказаним вище нормам міжнародного гуманітарного права президент РФ, діючи спільно з невстановленими на цей час досудовим розслідуванням представниками влади РФ, діючи всупереч вимогам п. п. 1, 2 Меморандуму про гарантії безпеки у зв'язку з приєднанням України до Договору про нерозповсюдження ядерної зброї від 05.12.1994, принципам Заключного акта Ради з безпеки та співробітництва в Європі від 01.08.1975 та вимогам ч. 4 ст. 2 Статуту ООН і Декларацій Генеральної Асамблеї Організації Об'єднаних Націй від 09.12.1981 № 36/103, від 06.12.1970 № 2734 (XXV), від 21.12.1965 № 2131

(XX), від 14.12.1974 № 3314 (XXIX), спланували, підготували і розв'язали агресивні воєнні дії проти України.

22.02.2022 Президент РФ, реалізуючи злочинний план, направив до Ради Федерації звернення про використання ЗС РФ за межами РФ, яке було задоволено.

24.02.2022 Президент РФ, оголосив про рішення розпочати «спеціальну військову операцію» в Україні.

У подальшому близько 05 год 00 хв 24.02.2022 збройні сили РФ спільно з підрозділами НЗФ так званих «ДНР» і «ЛНР» здійснили інтенсивні ракетно-бомбові та артилерійські обстріли по військовим та цивільним об'єктам на всій території України, перетнули державний кордон України та вторглися на територію суверенної держави Україна на ділянках Чернігівської, Сумської, Харківської, Луганської, Донецької та Херсонської областей, тобто розпочали відкритий міжнародний збройний конфлікт проти України.

Указом Президента України від 24.02.2022 № 64/2022 у зв'язку з військовою агресією РФ проти України, на підставі пропозиції Ради національної безпеки і оборони України, відповідно до п. 20 ч. 1 ст. 106 Конституції України, Закону України «Про правовий режим воєнного стану» в Україні введено воєнний стан із 05 год 30 хв 24.02.2022 строком на 30 діб, який триває по теперішній час.

Так, у невстановлений досудовим розслідуванням дату та час, у громадянок України Ремиги Світлани Вікторівни та Симоненко Аріадни Володимирівни, які перебували на тимчасово окупованій території АР Крим та достовірно знали, що з 20 лютого 2014 року підрозділами збройних сил РФ та інших військових формувань РФ здійснено тимчасову окупацію АР Крим, м. Севастополя після чого у лютому 2022 року південно-східних регіонів України та в подальшому створено незаконні органи влади, розуміючи, що вказаними незаконними діями представників збройних сил РФ та створених на тимчасово окупованій території АР Крим, вчиняються дії, направлені на зміну меж території України в порушення порядку, встановленого Конституцією України, з корисливих мотивів виник злочинний умисел, направлений на співпрацю з державою-агресором РФ та незаконними органами влади створеними, контрольованими та фінансованими РФ.

Свій злочинний умисел, спрямований на співпрацю з державою-агресором РФ та незаконними органами влади Ремига С.В. та Симоненко А.В. реалізовували шляхом провадження господарської діяльності у взаємодії з державою-агресором РФ, незаконними органами влади, створеними на тимчасово окупованій території, у тому числі окупаційною адміністрацією держави-агресора.

З метою реалізації вказаного злочинного умислу у невстановлений досудовим розслідуванням час та у невстановленому місці, Ремига С.В. вступила у злочинну змову з громадянкою України Симоненко Аріадною Володимирівною 21.12.1975 року народження та з іншими невстановленими досудовим розслідуванням особами спільно з якими розробила план спільних злочинних дій, які полягали в організації та провадженні господарської діяльності, пов'язаної із

орендою та управлінням власним або орендованим нерухомим майном, купівля-продаж власного нерухомого майна, управління нерухомим майном або на договірних засадах, на тимчасово окупованій території АР Крим.

В подальшому, реалізуючи раніше узгоджений план злочинних дій, нестановлені досудовим розслідуванням особи відповідно до законодавства російської федерації зареєстрували у встановленому незаконними органами влади порядку господарські підприємства а саме у незаконному органі влади так званому «Межрайонной инспекции Федеральной налоговой службы №9 по Республике Крым» 09.12.2014 зареєстровано юридичну особу ООО «Вояж-Крым» (реєстраційний номер 1149102116954 у єдиному державному реєстрі юридичних осіб РФ - «ЄГРЮЛ»).

Після чого, на виконання раніше досягнутої домовленості, у 2015 році (точні дата та час в ході досудового розслідування не встановлені) Ремигу С.В. призначено на посаду директора ООО «Вояж-Крым» (реєстраційний номер 1149102116954).

Відповідно до розробленого плану злочинних дій на нестановлену досудовим розслідуванням особу як засновника ООО «Вояж-Крым» (реєстраційний номер 1149102116954), покладається загальне керівництво діяльністю вказаного господарського підприємства та координація дій всіх співучасників.

У свою чергу до обов'язків Ремиги С.В. входить організація виконання вказівок нестановленої досудовим розслідуванням особи та забезпечення здійснення діяльності вказаного суб'єкта господарювання на тимчасово окупованій території АР Крим, у взаємодії з державою-агресором РФ, незаконними органами влади та окупаційною адміністрацією АР Крим, безпосередня робота з клієнтами щодо оренди торговельних площ, погодження, підписання та продовження договорів щодо оренди торговельних площ, призначення та звільнення співробітників ТРЦ, виплата заробітної плати працівникам ТРЦ, визначення вартості оренди нежитлових приміщень щодо оренди торговельних площ ТРЦ «Южная Галерея», що розташований на тимчасово окупованій території АР Крим, за адресою: м. Сімферополь, вул. Київська, 189, та перебуває у власності ООО «Вояж-Крым» (реєстраційний номер 1149102116954).

До обов'язків, Симоненко А.В. входить організація виконання вказівок нестановленої досудовим розслідуванням особи та забезпечення здійснення діяльності вказаного суб'єкта господарювання на тимчасово окупованій території АР Крим, у взаємодії з державою-агресором РФ, незаконними органами влади та окупаційною адміністрацією АР Крим, вирішення кадрових питань пов'язаних господарською з діяльністю ТРЦ «Южная Галерея», юридичний супровід ООО «Вояж-Крым» та надання консультацій, порад, вказівок директору ООО «Вояж-Крым» Ремизі С.В.

При цьому, нестановлена досудовим розслідуванням особа, Симоненко А.В. та Ремига С.В. розуміли, що провадження господарської діяльності можливе

лише у взаємодії з державою-агресором та її представниками, а також незаконними органами влади, створеними на тимчасово окупованій території, у тому числі окупаційною адміністрацією держави-агресора, а також те, що вказані дії є незаконними, оскільки вчиняються всупереч чинного законодавства України.

Продовжуючи реалізацію спільного між співучасниками умислу, спрямованого на провадження господарської діяльності у взаємодії з державою-агресором, незаконними органами влади, створеними на тимчасово окупованій території, у тому числі окупаційною адміністрацією держави-агресора Ремига С.В. в період часу з 15.03.2022 по січень 2024 року (точний час в ході досудового розслідування не встановлено) перебуваючи на посаді ООО «Вояж-Крым» (реєстраційний номер 1149102116954), будучи фактичним керівником вказаного підприємства, діючи за попередньою змовою з Симоненко А.В. яка їй сприяла у вчиненні протиправних дій та з іншими невстановленими особами знаходячись на тимчасово окупованій території АР Крим, на виконання вказівок невстановленої досудовим розслідуванням особи здійснювали адміністративно-господарські функції, пов'язані з управлінням ТРЦ «Южная Галерея», забезпечували фінансово-господарську діяльність підприємства, взаємодію з представниками незаконних органів влади, створених на тимчасово окупованій території АР Крим, безпосередню роботу з клієнтами щодо оренди торговельних площ, погодження, підписання та продовження договорів щодо оренди торговельних площ, визначення вартості оренди нежитлових приміщень торговельних площ ТРЦ «Южная Галерея», та збиранням грошових коштів, здобутих внаслідок провадження господарської діяльності та іншу діяльність.

При цьому, вказані особи усвідомлювали, що здійснюють діяльність, яка полягає у забезпеченні господарської діяльності у взаємодії з державою-агресором, незаконними органами влади, створеними на тимчасово окупованій території, у тому числі окупаційною адміністрацією держави-агресора оскільки вони забезпечували виконання всіх нормативно правових актів, які встановлені окупаційною владою, сплачували в особливо великому розмірі податки до бюджету окупаційної влади АР Крим у необхідних обсягах, зокрема лише за 2022-2023 сплатили внаслідок господарської діяльності понад 400 млн. рублів, звертались з господарськими питаннями щодо діяльності ТРЦ до окупаційних судів, взаємодіяли з питань проведення господарської діяльності з контролюючими незаконно створеними окупаційними органами АР Крим, за що останні отримували грошову винагороду.

Таким чином, Симоненко Аріадна Володимирівна, підозрюється у провадженні господарської діяльності у взаємодії з державою-агресором, незаконними органами влади, створеними на тимчасово окупованій території, у тому числі окупаційною адміністрацією держави-агресора, вчиненому за попередньою змовою групою осіб, тобто у кримінальному правопорушенні, передбаченому ч. 2 ст. 28, ч. 4 ст. 111-1 КК України.

Слідчий в особливо важливих справах
Головного управління СБ України
у м. Києві та Київській області
майор юстиції

Костянтин БОРИСЕНКО

«ПОГОДЖЕНО»

Прокурор у кримінальному провадженні -
прокурор відділу нагляду за додержанням законів
регіональним органом безпеки
Київської обласної прокуратури

Андрій ГОНТАР

«29» 02 2024 року

Про підозру мені повідомлено та письмове повідомлення про підозру
від «__» _____ 2024 року отримав о «__» год. «__» хв.
«__» _____ 2024 року

Підозрюваний: _____ /

- Одночасно підозрюваному роз'яснено, що відповідно до статті 42 Кримінального процесуального кодексу України він як підозрюваний має право:
- 1) знати, у вчиненні якого кримінального правопорушення його підозрюють;
 - 2) бути чітко і своєчасно повідомленим про свої права, передбачені Кримінальним процесуальним Кодексом, а також отримати їх роз'яснення;
 - 3) на першу вимогу мати захисника і побачення з ним до першого допиту з дотриманням умов, що забезпечують конфіденційність спілкування, а також після першого допиту - мати такі побачення без обмеження їх кількості й тривалості; на участь захисника у проведенні допиту та інших процесуальних дій; на відмову від захисника в будь-який момент кримінального провадження; на отримання правової допомоги захисника за рахунок держави у випадках, передбачених Кримінальним процесуальним Кодексом та/або законом, що регулює надання безоплатної правової допомоги, в тому числі у зв'язку з відсутністю коштів на її оплату;
 - 4) не говорити нічого з приводу підозри проти нього, обвинувачення або у будь-який момент відмовитися відповідати на запитання;
 - 5) давати пояснення, показання з приводу підозри, обвинувачення чи в будь-який момент відмовитися їх давати;
 - 6) вимагати перевірки обґрунтованості затримання;
 - 7) у разі затримання або застосування запобіжного заходу у вигляді тримання під вартою - на негайне повідомлення членів сім'ї, близьких родичів чи інших осіб

про затримання і місце свого перебування згідно з положеннями статті 213 цього Кодексу;

8) збирати і подавати слідчому, прокурору, слідчому судді докази;

9) брати участь у проведенні процесуальних дій;

10) під час проведення процесуальних дій ставити запитання, подавати свої зауваження та заперечення щодо порядку проведення дій, які заносяться до протоколу;

11) застосовувати з додержанням вимог КПК України технічні засоби при проведенні процесуальних дій, в яких він бере участь. Слідчий, прокурор, слідчий суддя, суд мають право заборонити застосування технічних засобів при проведенні окремої процесуальної дії чи на певній стадії кримінального провадження з метою нерозголошення відомостей, які містять таємницю, що охороняється законом, чи стосуються інтимного життя особи, про що виноситься (постановляється) вмотивована постанова (ухвала);

12) заявляти клопотання про проведення процесуальних дій, про забезпечення безпеки щодо себе, членів своєї сім'ї, близьких родичів, майна, житла тощо;

13) заявляти відводи;

14) ознайомлюватися з матеріалами досудового розслідування в порядку, передбаченому статтею 221 КПК України, та вимагати відкриття матеріалів згідно зі статтею 290 КПК України;

15) одержувати копії процесуальних документів та письмові повідомлення;

16) оскаржувати рішення, дії та бездіяльність слідчого, прокурора, слідчого судді в порядку, передбаченому КПК України;

17) вимагати відшкодування шкоди, завданої незаконними рішеннями, діями чи бездіяльністю органу, що здійснює оперативно-розшукову діяльність, досудове розслідування, прокуратури або суду, в порядку, визначеному законом, а також відновлення репутації, якщо підозра, обвинувачення не підтвердилися;

18) користуватися рідною мовою, отримувати копії процесуальних документів рідною або іншою мовою, якою він володіє, та в разі необхідності користуватися послугами перекладача за рахунок держави.

Крім того, підозрюваний зобов'язаний:

1) прибути за викликом до слідчого, прокурора, слідчого судді, суду, а в разі неможливості прибути за викликом у призначений строк - заздалегідь повідомити про це зазначених осіб;

2) виконувати обов'язки, покладені на нього рішенням про застосування заходів забезпечення кримінального провадження;

3) підкорятися законним вимогам та розпорядженням слідчого, прокурора, слідчого судді, суду.

Підозрюваний, який є іноземцем та ув'язнений, має право на зустріч з представником дипломатичної або консульської установи своєї держави, яку йому зобов'язана забезпечити адміністрація місця ув'язнення.

Підозрюваний також інші процесуальні права, передбачені цим Кодексом.

Підозрюваному вручається пам'ятка про його процесуальні права та обов'язки одночасно з їх повідомленням, особою, яка здійснює таке повідомлення.

Підозрюваний / _____ / _____
«__» _____ 2024 року

Про підозру мені повідомлено, повідомлення про підозру вручено, права підозрюваного оголошено та роз'яснено.

Підозрюваний / _____ / _____
«__» _____ 2024 року

Захисник / _____ / _____
«__» _____ 2024 року

Повідомлення та пам'ятку вручив, права підозрюваного оголосив та роз'яснив:

**Слідчий в особливо важливих справах
Головного управління СБ України
у м. Києві та Київській області
майор юстиції**

Костянтин БОРИСЕНКО